

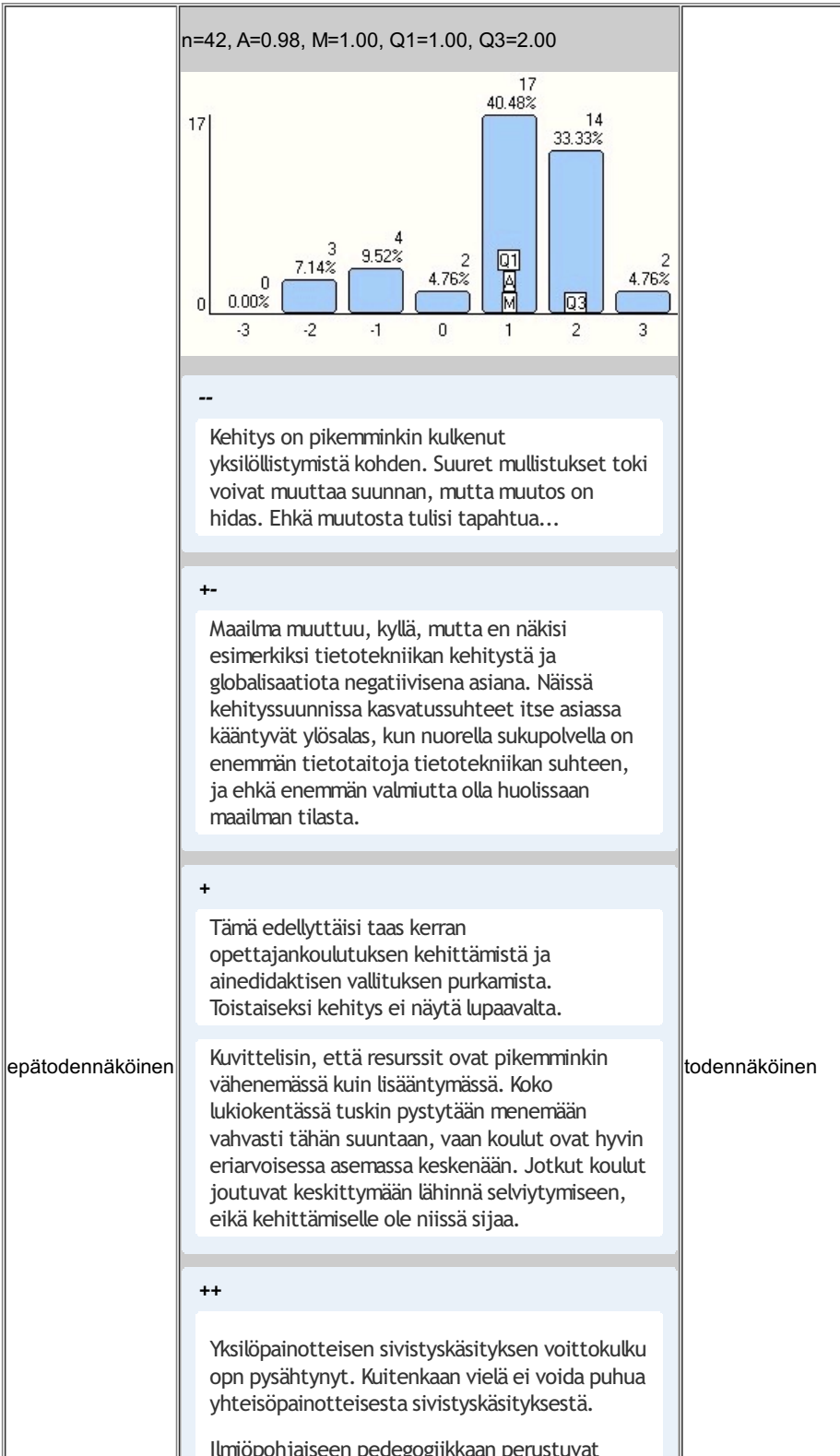
Lukio 2030

1. TARKOITUS

Lukio-opiskelussa keskeistä on autenttisten ongelmien pohdinta ja ratkaisujen etsiminen Suomen ja maailman kysymyksiin.

Yhteiskunnan globalisoituminen, ilmastonmuutos ja tietotekniikan kehitys aiheuttavat ongelmia, joiden myötä myös sivistyskäsitteet muuttuu yksilöpainotteisesta yhteisö- ja yhteiskuntapainotteiseksi. Tämä ilmenee siten, että vuonna 2030 lukio-oppiminen koostuu vuorovaikutteisesta ja monialaisesta yhteiskuntaa koskevan tiedon käsittelystä, analysoimisesta, jalostamisesta ja jakamisesta. Aiheet haetaan usein Suomen ja maailman ongelmista.

vuonna 2030

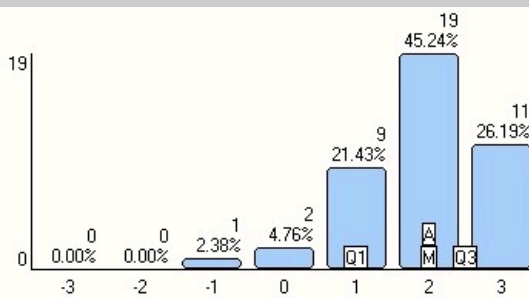
opetusratkaisut ovat yleistyneet. Tätä on edesauttanut ops muutokset, joiden yhteydessä aihekokonaisuuksille on annettu omat tunnit ja sisällöt.

painotan ratkaisukeskeisyyttä - kasvattajien velvollisuus on aina tehdä työtä hyvän tulevaisuudenkuvan säilyttämiseksi. Ratkaisuja hakevat tietyllä tavalla tulevaisuuteen uskovat nuoret ovat ihmiskunnan toivoja .

Lukio-opetuksen käsitteleminen erillisenä ei istu ajatteluuni. Parinkymmenen vuoden päästä voisi kuvitella, ja toivoisin että näin olisi, että ikaluokkaa käsitellään kokonaisuutena ja jokaiselle löytyy henkilökohtaisen oppimisen polkuja irrotettuna nykyisestä, kaavamaisesta lukio-ammattillinen koulutus - vastakkainajattelusta.

Väite sinällään varamastikin pitää paikkansa viitaten mm. edelle kirjoittamaani opintojen henkilökohtaisuudesta.

n=42, A=1.88, M=2.00, Q1=1.00, Q3=2.75

-
tässä on jotain virkamiesmäistä ja puhdasoppista. Jos meillä enää edes on 2030 nykyisenkaltaista lukiota, tällainen voisi olla perinteinen yo-polku, jossa mm. yrittäjäys on aika vierasta

+ -

Aihelähtöinen, monialainen tiedonhankinta tukee oppimista. Keskustelu joka lähtee ajankohtaisista ja autenttisista esimerkeistä liittyy tiedon todelliseen tilanteeseen, hyvä. Istuu paremmin toisiin oppiaineisiin kuin toisiin.

++

Lukio-opiskelu ja -pedagogiikka tarvitsevat uudistumista. Liiallisesta sisältöpainotteisuudesta tulisi päästä laajempiin kokonaisuuksiin ja nykyajan ongelmien pohdintaan.

Tämä skenaario on toiveunta, vaikkatoisaalta yhteisöllisyys ongelmien myötä näyttää nousevan, yksilöllisyys ja itsekkyyks on niin vahvasti arvotettu menestymiseksi yhteiskunnassamme että se kehitys ei nopeasti käänny.

Kollektiivinen oppiminen/opiskelu on varmaankin hyvä asia, samalla on huolehdittava siitä, että yhdenvertaisuus opetuksessa säilyy, eli myös

ei-toivottava

toivottava

yksilöitä on tuettava eriytetyillä menetelmillä.

+++

Lukio-opetuksen eteneminen kokoavampaan suuntaan olisi paitsi järkevää myös tärkeää. Nykyisestä erillisten oppiaineiden pänttäämisestä kammottavassa määrällisessä kehityksessä on päästävä eroon niin tietokäsityksen tervehdyttämisen kuin lukiolaisten jaksamisen näkökulmasta. Tieteissä raja-aidat murtuvat (vaikka osalle tieteilijöistä se on vaikea sulattaa), näin pitäisi käydä myös lukiossa. Lukio on nykyisellään eniten jäänyt kiinni staattisen tiedon opettamiseen, joten näin ei voi jatkua. Edellyttää tietysti myös ylioppilastutkinnon edelleen kehittämistä samaan suuntaan.

Lukiokoulutuksen yleissivistävyyden käsite on avattava ja määriteltävä uudelleen. Lukion tehtävänä on tuottaa akateemisiin ammatteihin ihmisiä, joilla on syvälliset ajattelun ja ongelmanratkaisun taidot. Mottona voisi olla: "Opiskellaan ei vain elämää varten, vaan tavoitteena on pystyä vaikuttamaan oman ja muiden elämän suuntaan!"

Tähän suuntaan vievillä ohjaustoimilla pystytään toivottavasti jonkin verran vaikuttamaan siihen, ettei kehitys olisi riippuvainen vain koulukohtaisista tekijöistä, kuten henkilökunnan pysyvyydestä, sitoutuneisuudesta ja voimavaroista panostaa kehittämiseen.

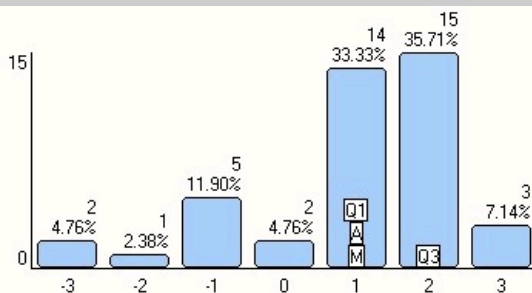
2. KOKO IKÄLUOKAN KOULUTUS

Vuonna 2030 jokainen peruskoulusta päättötodistuksen saanut jatkaa välittömästi opintojaan joko lisäopetuksessa, ammatillisessa peruskoulutuksessa tai lukiossa.

Huolenpito niistä nuorista, jotka eivät perusopetuksen jälkeen ole valinneet mitään tavoitteellista koulutusta, on vaikuttanut siihen, että oppivelvollisuuskäytäntö on nostettu nykyisestä (ks. [Keskisuomalainen](#), ks. myös [Suomen Kuvalehti](#)). Muutoksella tavoitellaan koko ikäluokalle toisen asteen koulutuksen tutkintoa.

vuonna 2030

n=42, A=0.95, M=1.00, Q1=1.00, Q3=2.00

Aina on joukko ihmisiä, jotka eivät kulje normaalia polkua. Näin on tulevaisuudessakin. Ennustan jopa, että tällainen joukko lisääntyy protestina opiskeluun pakottamiselle ja elinikäisen oppimisen vaatimukselle.

Vaikka oppivelvollisuusikä nostettaisiin, löytyy aina niitä nuoria, jotka syystä tai toisesta (psykyen ongelmat, sosiaaliset ongelmat, oppimisvaikeudet, motivaation puute jne.) eivät halua jatkaa/kykene jatkamaan opintoja peruskoulun jälkeen. Raahataanko nämä nuoret väkisin koulun penkille? Miten? Kaikilla ei taida olla koskaan eväitä opiskella edes toisen asteen ammatillista tutkintoa. Pitäisikö siis ajattelutavan muuttua ja alkaa palkata entistä enemmän erilaisia avustavan tason työntekijöitä julkiselle sektorille ja yrityksiin ja kehittää lyhyttä täsmäkoulutusta näihin tehtäviin? Ongelmana on tietysti se, mistä löytyy raha palkkoihin ja elääkö tällaisista töistä saatavalla palkalla, mutta kalliiksi tulee myös vuosikausia kotona makaavien tai itseään loputtomasti etsivien elättäminen.

+

Käsittääkseni tämä on tavoitteena, kun halutaan estää nuorisosyrjäytymistä. Opiskelupaikatta jättäytymistä sanktioitaneen.

Tuskin päästään täyteen 100% tässä tavoitteessa.

Kehityssuunta ok. Pitäisi huolehtia jo varhan siitä, että kaikki oppilaat eivät välttämättä halua oppimaan lukioihin ja yliopistoihin, millä tavalla voidaan enemmän tukea työssä oppimista. Miten ohjata tasavertaisesti nuoria ammatilliseen koulutukseen, jotten koulun penkkiä kuluteta turhaan. Samaan aikaan on huolehdittava siitä, ettei huono-osaisia nuoria automaattisesti sysätä ammatillisiin opintoihin, koska oletetaan etteivät he kuitenkaan ole kiinnostuneita akateemisista opinnoista. Tämä koskee erityisesti maahanmuuttajataustaisia nuoria.

++

Toivottavasti se osa peruskoulun päättäviä nuoria, jotka eivät mene mihinkään jatko-opintoihin on mahdollisimman pieni.

En kannata oppivelvollisuuden nostamista. Pakko pilaa opiskeluilmapiirin. Sen sijaan kannatan vaihtoehtoisia tukitoimia, jotka mahdollistavat kypsymisen ja pitävät nuoret järkevän toiminnan piirissä (esim. ohjaamatoiminta, etsivä nuorisotyö).

+++

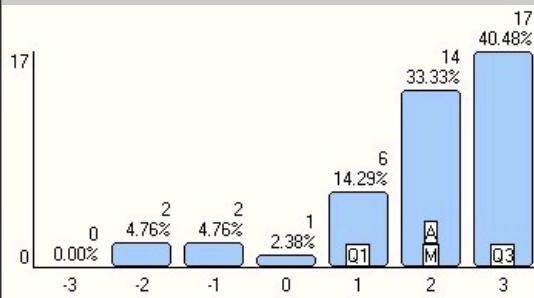
Yhteiskuntamme ei kestä sitä, että yhä kasvava osa nuorista jää ilman toisen asteen tutkintoa ja siten syrjäytyy työmarkkinoilta tai joutuu epäedulliseen asemaan työmarkkinoilla. Talouden kestävyysvajeen ratkaiseminen on edellyttänyt, että tämä pudokasjoukko saadaan mahdollisimman pieneksi. Ei riitä, että jokainen perusopetuksen päättävä nuori jatkaa opintoja, vaan lisäksi on huolehdittava siitä, että kaikki myös saavat toisen asteen tutkinnon.

Yksi keino ratkaista ongelma on oppivelvollisuuden nostaminen.

epätodennäköinen

todennäköinen

n=42, A=1.88, M=2.00, Q1=1.25, Q3=3.00

--

En pidä todennäköisenä, että kaikki edes haluaisivat jatkokouluttua peruskoulun jälkeen. Se on myös ok, sillä työmarkkinoilta löytynee edelleen hommia, joissa väheisemmillä koulutusevällillä pärjää.

Ns. nuoruusiän nostaminen johtaa siihen, että työurien alku viivästyy entisestään. Myös ns. turvavaltio kehitys jatkuu ja kattaa jo ihmisen aikuisuutta liikaa.

-

Valtaosa opiskelijoista saa toisen asteen koulutuspaikan jo nykyisessä mallissa. Aloituspaiikkojen lisääminen niillä aloilla, joilta ulos jäävien osuus on suuri, on tärkeää. Mekaanisella nostolla ei puututa niiden pudokkaiden perimmäisiin ongelmiin, jotka eivät edes hakeudu koulutukseen toisella asteella.

+ -

Mielummin koulutustakuu kuin velvollisuus.

+

Toivottava tilanne, mutta eipä taida kannettu vesi kaivossa pysyä.

Oppiminen on niin keskeinen voimavara että se halutaan varmistaa yhteiskunnan toimin. samoin oppivelvollisuuden laajentamisella voidaan välttää väli vuosia ja siten nopeuttaa työelämään siirtymistä

Useimpien 16-vuotiaiden kohdalla kyse varmasti onkin huolenpidosta, mutta entä ne nuoret joilla olisi työpaikka ja intoa tehdä jonkun aikaa töitä peruskoulun jälkeen? Koulusta tulee sijoituspaikka, jos heidät sinne väkisin säilötään. Se tuskin on kenenkään etu eikä ainakaan tue oppimista.

++

Nostaisin kuitenkin selkeästi yhdeksi vaihtoehdoksi edellisten rinnalle oppisopimuksen. Kaikille opiskelu ei ole oikea vaihtoehto teini-iässä ja aikuisuuden kynnyksellä. Heidän pitäisi päästä kiinni työelämään tavalla, joka mahdollistaa jatko-opinnot sitten myöhemmin. Oppisopimuksen lisäksi tähän kannattaisi kehittää muitakin muotoja 2030 mennessä.

Kaikille oppivelvollisuus 18-ikävuoteen asti ja

ei-toivottava

toivottava

mukaan niin ammatillisia kuin sivistäviä aineita. Ei tule niin paljon vääriä valintoja ja saa kypsyä rauhassa miettimään valintojaan. nyk. 15v on tosi nuori!

Nuorisoaste on vaan liian pyhä...

Itse väittäjä on tärkeä ja sen suunta oikea. Ratkaisu tuskin on selitteestä tulevat pakko eli oppivelvollisuuden jatkaminen. Tärkeämpää on pyrkiä tiiviimmän ohjauksen ja jokaisen yksilöllisen opintopolun kautta tukemaan sitä, ettei pudokkuutta tule perusopetuksen jälkeen.

Välivuosi on ehkä joillekulle tarpeen, mutta uskon että kouluinstituution läsnäololla eritoten syrjäytymisvaarassa olevan nuoren elämässä voi olla käänteentekevä vaikutus (vrt. ei mitään syytä lähteä mihinkään).

Peruskoulun jälkeinen koulutus on muutettava niin että nuorille jotka haluavat tehdä töitä muttei välttämättä opiskella löytyy huokutteleva vaihtoehto jossa yhdistyy työnteko ja ammattitaitoinen ohjaus.

Ehkä osalle töihin meno on mahdollista heti koulun jälkeenkin - siksi en tiedä, onko 100% koulutustavoite peruskoulun jälkeen tarkoituksenmukainen. Kuitenkin suurimmalle osalle lisäoppi ja etenkin välivuosien pois jääminen peruskoulun jälkeen on tarpeen myös sosiaalisista syistä.

+++

Tuo vaihe olisi erittäin hankala syrjäytyä koulutuksesta. Jotain tulisi järjestyä kaikille koulutukseen haluaville ja kykeneville. Jotain myös niille jotka eivät kykene.

Toivottavaa, että eri toimenpitein ehkäistään nuorten syrjäytyminen

On erittäin toivottavaa, että jokainen jatkaa peruskoulun jälkeen opintojaan. En kuitenkaan voi allekirjoittaa missään nimessä, että oppivelvollisuutta nostettaisiin. Kysymyksen väite ja sen avaava osa ovat ristiriitaisia.

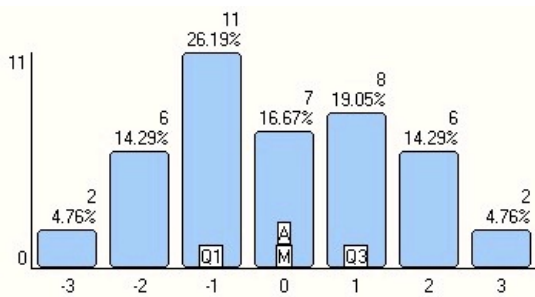
3. TIEDON TUOTTAMINEN JA JAKAMINEN

Nuoret hankkivat laajan yleissivistyksen sosiaalisessa mediassa ja lukion tehtäväksi jää yhä enemmän erityisosaamisen ja ajattelun opettaminen.

Sosiaalinen media on osaltaan mahdollistanut lukion palaamisen Lykeionin juurille, jossa opettajat keskustelevat opiskelijoidensa kanssa ja haastavat näitä kehittämään ajatteluaan. Aristoteleen Lykeionissa "ei ollut lukujärjestystä, eikä opiskelijoilta vaadittu tiettyjä opintoja tai maksua opetuksesta. Koulun päämääränä ei Aristoteleen aikana ollut minkään opin edistäminen vaan filosofisten ja tieteellisten teorioiden tutkiminen. Koulua johtaneet toimivat vertaisina toisten joukossa." (ks. [Wikipedia](#)).

vuonna 2030

n=42, A=-0.07, M=0.00, Q1=-1.00, Q3=1.00

--

En jaksakaan millään uskoa että nuoret muuttavat sosiaalisen median käytön yleissivistykseen tähtääväksi. Ei se ainakaan nyt näytä niin toimivan. Viihdekäyttö ja käyttö sosiaalisiin tarkoituksiin tuntuu vallitsevan. Omien intressien mukainen käyttö myös (harrastukset ym). Vaikea uskoa pääosan 16-vuotiaista tulevaisuudessa tähtäävän yleissivistyksen hankkimiseen sosiaalisessa mediassa.

Oppivelvollisuus ei voi jäädä nuorten harteille. Totta kai sosiaalinen media tulee merkittävästi laajenemaan, koululaitosten tulee miettiä miten he hyödyntävät tätä mahdollisuutta.

-

Liian epämääräistä. Sosiaalinen media on iso musta aukko, aika kaottinenkin, joten tietynlaisia raameja tarvitaan. Vuosi 2030 on liian lähellä näin suuruusuntaiseen toimintakulttuurin muutokseen.

Sosiaalinen media on valikoiva yleissivistyksen tuottaja. Toisaalta se mahdollista tiedon jakamisen ja tuottamisen, mutta nonformaalina oppimisympäristönä se ei pysty tuottamaan kattavaa ja laaja-alaista yleissivistystä kaikille. Koulun tehtävä on ajattelun taitojen opettamisen ohella paikata ja täydentää aikaisemmin opittua.

Koko koulutusjärjestelmä on vuonna 2030 kehittynyt integroituneeksi kokonaisuudeksi, jossa jo melko varhain on mahdollisuus siirtyä nykyisenkaltaisen korkeasteen opintopihin. Tavoitteena on koulutusiän (perusaste, toinen aste, korkea aste) lyhentäminen ja nopeampi siirtyminen työelämään, jossa itsessään on koulutusputkia ja koulutusrakenteita.

+

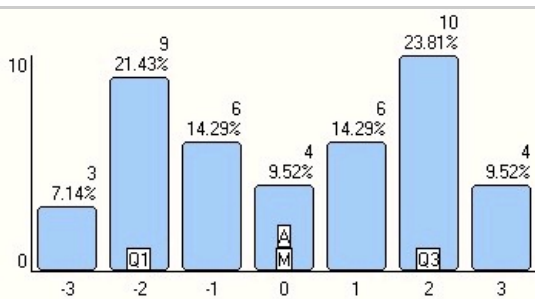
Yleissivistystä ei voida jättää kuitenkaan sosiaalisen median varaan. Ajattelun kehittäminen ilman substanssia tuntuu oudolta - kyllä asioita täytyy pohtia yhdessä eikä pelkkä erityisosaamisen varmistaminen riitä

Toivottavasti opettajuus kehittyy tähän suuntaan. Pelkään kuitenkin, että merkittävällä ja kasvavalla osalla nuorista ei ole halua kehittää itse itseään aktiivisesti. Tähän asti koulutusta on arvostettu, mutta nyt näkyy merkkejä siitä, että ollaan menossa Ruotsin tietä (ja USA:n).

epätodennäköinen

todennäköinen

n=42, A=0.12, M=0.00, Q1=-2.00, Q3=2.00

Tämä kuulostaa periaatteessa hienolta, mutta todellisuudessa jää idealismiksi. Kuka tosissaan uskoo, että sosiaalisessa mediassa pyöriminen takaa laajan yleissivistyksen. Käsitykseni mukaan sieltä etsitään lähinnä tietoa, joka vahvistaa omia, aikaisempia käsityksiä mutta ei haasta niitä. Myös aihepiiri jää valtaosalla hyvin suppeaksi. Voisi ehkä olla mahdollista, että opettajan tehtäväksi jää tunnistaa pahimmat tiedon aukkoja, mutta miten tämä käytännössä toteutettaisiin? Tarvittaisiin yksi opettaja muutamaa oppilasta kohden.

Sosiaalinen media ei todellakaan ole ainoa autuaaksi tekevä asia opetuksessa. Jonkun on luotava tavoitteet sille, mitä opitaan, samoin ohjattava opiskelijoita tuon tavoitteen suuntaan. Lukiolainenkaan ei hallitse vielä kaikkia eri aineissa ja tieteenaloilla tarvittavia perusasioita ja -käsitteitä, joiden päälle voidaan ruveta rakentamaan. Sosiaalista mediaa voi käyttää opetuksessa, mutta sen käyttäminen vaatii kriittisyyttä.

Ei ole realistista. Sosiaalista mediaa ei käytetä yleissivistyksen haalimiseen, vaan kommunikointiin, viihtymiseen ja nopeaan tiedonvälitykseen - ellei yleissivistykseksi lasketa poptähden tissinvilauttamiskuvaa ja videota siitä kun apina kakkaa toisen apinan suuhun.

Aivotutkimusten mukaan liiallinen netin ja erityisesti sosiaalisen median käyttö vie keskittymiskyvyn; ennen kaikkea kyvyn lukea ja omaksua pidempiä tekstejä ja moniulotteisempia asiakokonaisuuksia. Nicholas Carrin "Pinnalliset-mitä internet tekee aivoillemme" -kirja on koonnut aiheesta runsaasti tutkimusdataa: on todettu mm. selvästi huonompia oppimistuloksia nettilinkein varustetun tekstin ja videopätkän kera kuin tavanomaisen syventyneen lukemisen pohjalta. Se ei välttämättä ole siis lopullinen ratkaisu, niin näppärältä ja viihteelliseltä kuin se tuntuisikin.

LYKEION-viittaus tuntuu tutummalta: elämäkatsomustietoa opetettiin 80-90-luvuilla tähän tapaan, koska ei ollut kunnollisia oppikirjoja. Jos se toimii, se toimii mielettömän hyvin. Olisi mahdollista kehittää opetusta sillä tavoin, että keskustelun teemat ja oppiainejaon ylittävät käytännön kysymykset johdattaisivat tiedonhakua ja tällöin yleissivistyksen omaksuminen ja oppiminen olisi orgaanista ja syvempää. Sosiaalisen median sotkeminen tähän kysymykseen vie mielestäni harhateille.

--

Toivon että lukio-opinnot edelleen huolehtisivat melko laajan yleisivistävän opetuksen antamisesta. Sosiaalista mediaa hyödyntäen. Toki keskusteleva ja ajattelua kehittävä opetus olisi toivottavaa.

Sosiaalisen median varaan ei voida jättää yleissivistyksen oppimista. Kuinka paljon ja millä tasolla yleissivistystä täytyy opettaa lukioissa, riippuu myös siitä, millainen taso yleissivistyksessä on hankittu peruskoulussa. Tässä törmätään myös yleissivistys käsitteeseen, kuinka se määritellään? Onko se pelkästään tietuopuolista oppimista vai liittyykö siihen taitava ihmisten välinen kanssakäyminen, erilaisuuden hyväksyminen, eettinen ja esteettinen herkkyys jne.? Jos yleissivistyksenä pidetään syvällisten kognitiivisten ja sosiaalisten tietojen ja taitojen oppimista, niin tehtävää ei voi jättää sosiaalisen median tehtäväksi.

Hyvistä ajatuksista huolimatta sosiaalinen media ei kulje tähän suuntaan.

Erityisosaamisen opettaminen ei kuulosta enää yleissivistävältä koulutukselta. Ajattelun opettaminen sen sijaan kuulostaa juuri siltä.

Kyseessä ovat 16v vuotiaat itsensä ihmettelyn vaiheessa olevat ihmiset, joita ei pidä jättää heitteille oman vastuuntuntonsa varaan.

Sosiaalinen media sisältää myös paljon ei-toivottavaa oppimateriaalia, porno, väkivalta, rasismi, jne. Mediakriittisyyden merkitys nousee entistä tärkeämmäksi.

-

web 3.0 (vain Suomessa kutsutaan anonyymiä pinnallista liiblaabaa sosiaaliseksi?) opettaa varmasti parhaimmillaan mm. kieliä ja vuorovaikutustaitoja, muuta en ainakaan minä ole törmännyt somessa matikkaan. Ja aika kiinnostavia totuuksia näkee esim. historiapeleissä eli juuri yleissivistys on se, jossa lukiolla on paikkansa

Kyllä sosiaalisessa mediassa voi oppia, mutta ei se välttämättä ole sen itseisarvo. On tietysti toinen asia, jos sosiaalinen media on integroitunut opetukseen ja siitä lähtökohdasta tukee oppimista. Lukion pitää jatkaa peruskoulun tuloksia lähdekriittisyyden ja tekstien todenmukaisuuden arvioinnin opettamisessa. Nämän korostuvat erityisesti sosiaalisessa mediassa, jossa voidaan ennennäkemättömän nopeasti jakaa tosietoja mutta myös tehokkaasti levittää valheita.

Koululla on edelleen merkittävä rooli standdoidun tiedon jakajana.

Opettamisella tulee olemaan myös aina tiedon luonteen arvioiva ulottuvuus. Väärästäkin tiedosta voidaan luovalla jattelulla edetä johtopäätöksiin. Erityisesti tiedon luotettavuuden ongelma nousee erääksi keskeiseksi kysymykseskäs tulevaisuudessa.

+-

ei-toivottava

toivottava

Sosiaalisen median merkitys oppimisessa tulee kasvamaan ja se antaa uudenlaisia mahdollisuuksia. Se tuskin antaa kuitenkaan pelkästään laajaa yleissivistystä - itse asiassa yleissivistyskäsitteen muutokseen liittyy paljon haasteita. Sosiaalinen media ja koko tieto- ja viestintäteknologian opetuskäyttö on vain yksi osa sitä.

Kaiken pitää lähteä pedagogiikasta ja opiskelijoita pitää tukea ja ohjata itseohjautuvaan oppimiseen. Pedagogisen mallin tulee olla systemaattinen, mutta opiskelun vapaata. Kaikki alkaa ajattelusta ja kysymyksistä, oppimiseen voidaan käyttää sosiaalista mediaa tai aivan uudenlaisia ratkaisuja.

++

Kun tietoa on rajattomasti saatavilla useista eri lähteistä, jää opettajan tehtäväksi sen tiedon kokoamisen ja soveltamisen opettaminen.

Pitää aika pitkälle paikkansa. Fakta kuitenkin on, että ihan kaikkia ei kiinnosta oman osaamisen ja yleissivistyksen laajentaminen ilman siihen usuttamista ja oppimisen ohjaamista. Trendinä kuitenkin mahdollinen ja toivottava. Edellyttää paljon läsnäopetusta, mikä on hyvä vastapaino vietuaalimaaille.

Tässä kohden kannattaa pohtia, kuinka hyvin opettajat kykenevät vastaamaan tähän haasteeseen. Opettajien kasvattaminen tähän suuntaan olisi ensiarvoisen tärkeää.

Tähän suuntaan kehittymiseen voisi pakottaa määräämällä lunttaamisen sallituksi kaikissa kokeissa.

+++

Nuoret ovat keskenään tulevaisuudessakin hyvin eriarvoisessa asemassa yleissivistyksen hankkimisen edellytysten suhteen. Yksi osa eriarvoisuutta on sosiaalisen ja kulttuurisen pääoman periytyvyys perheissä.

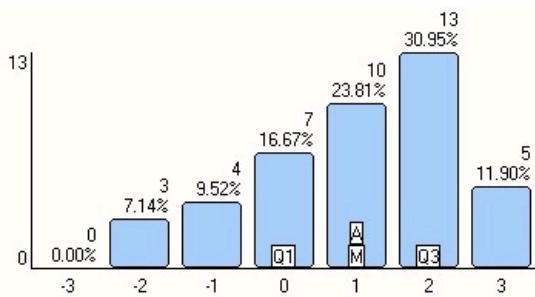
4. OSAAMISEN TUNNISTAMINEN JA TUNNUSTAMINEN

Lukiosuorituksia voidaan hyväksiluettaa muutaman laajasti verkottuneen kansallisen lukion lisäksi valtakunnallisessa tai kansainvälisessä opintojen hyväksymiskeskuksessa.

Julkisuudessa on viime vuosina puhuttu lukiodien määrän vähentämisestä oppilaitoksia yhdistämällä ja lakkauttamalla. Syyt ovat toisaalta demografisia ja toisaalta taloudellisia. (ks. [Maaseudun tulevaisuus](#))

vuonna 2030

n=42, A=0.98, M=1.00, Q1=0.00, Q3=2.00

-

Lukioverkko tulee muuttumaan 2010-luvulla, mutta on tärkeää turvata alueellisesti kattava ja laadukas verkosto, joka tekee kiinteästi yhteistyötä lukioiden välillä. Yhteistyö toisena asteen ammatillisen peruskoulutuksen ja etenkin korkea-asteen kanssa on lukioille tärkeitä. Opintojen hyväksilukeminen eli muualla hankitun osaamisen tunnistaminen ja tunnustaminen on järkevää tehdä omassa oppilaitoksessa, ei ulkopuolisten toimin.

Lukiokoulutuksen järjestäverkko kokee suuria muutoksia. Järjestämipaikat eivät niin suuria. Lukiokoulutusta järjestetään kuntayhtymissä (pelkkiä lukiokoulutuksen sekä koko toisen asteen koulutuksen), kansanopistoissa, yksityisesti, kunnallisina liikelaitoksina, mutta myös peruskunnissa.

+/-

Jos lukioita kovasti vähennetään, koulutuksen saavutettavuus vaikeutuu kaikesta verkko-opiskelusta huolimatta. Tätä tilannetta käyttävät hyväkseen yksityiset firmat, jotka antavat lukio-opetusta. Koska niillä ei ole todistuksenanto-oikeutta, tulee harvoista lukioista näyttökokeiden vastaanottajia ja todistusten kirjoittajia. Jos tätä halutaan, niin sitten vaan lukioita karsimaan!

Mikäli hallituksen kaavailut suuremmista kunnista toteutuvat, niin silloin myös lukioverkko tulee tuleen harvenemaan. Lukioita tulee kuitenkin olemaan enemmän kuin muutama. On luonnollista, että näissä jäljelle jäävissä lukioissa suoritetaan myös hyväksiluenta. En näe tarpeelliseksi perustaa sitä varten erillisiä keskuksia. Isoilla lukiokoulutuksen järjestäjillä on tarvittava tieto-taito hyväksiluentaan.

+

Lukioverkko tulee ikäluokkien pienentymisen seurauksena supistumaan.

++

Pienten kuntien mahdollisuudet järjestää yksin lukiokoulutusta ovat käytännössä jo nyt ohi. Kehitys kulkee vääjäämättä pienemmistä alueellisista yhteistyöjärjestelyistä kohti yhä laajempia verkostolukioita (ensimmäiset ovat jo syntymässä). Nopeasti kehittyvä tieto- ja viestintäteknikka mahdollistaa maantieteellisesti hyvinkin hajaantuneiden toimipisteiden (jos niitä edes tarvitaan?), opettajien ja opiskelijoiden välisen

epätodennäköinen

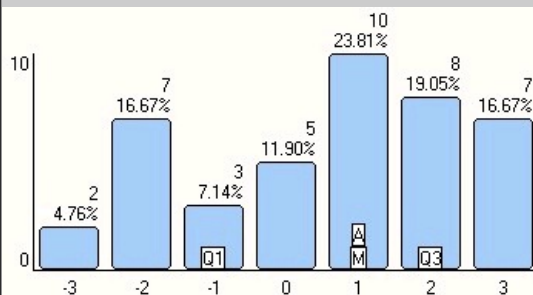
todennäköinen

vuorovaikutuksen. Ainakin aktiivisimmat opiskelijat poimivat opinnot tarpeidensa mukaan joustavasti eri tarjoajilta ja hyväksyttävät ne esim. tuollaisissa hyväskymiskeskuksissa.

Kaikkea ei voi opiskella verkossa mm. vuorovaikutustaitoihin tarvitaan lähikohtaamista opetusryhmässä. Oppimista tapahtuu myös erityisesti perinteisessä luokkamuotoisessa opiskelussa. Oma arvonsa on myös kanssaoppilaiden kohtaaminen samassa oppimistilanteessa. Verkossa tämä jää ulkokohtaiseksi. Molempia tarvitaan.

Lukio on kunnalle muutakin kuin lukiokoulu. Sen menettäminen lamauttaa sivistystointia laajasti ja on aluepoliitisesti raakaa.

n=42, A=0.57, M=1.00, Q1=-1.00, Q3=2.00

--

Mielenkiintoinen väittäjä, jossa yhdistetty kaksi hyvin erilaista asiaa. Lukioverkko on tulevina vuosina suurissa haasteissa ja tulee muttumaan. Verkostoitumista tarvitaan, mutta opintojen hyväksilukeminen järjestelmän ulkopuolisissa keskuksissa ei toivottavasti ole tulevaisuudenkuva. Tarvitaan vahvaa lukio-osaamista, joka katsoo hyväksiluettavat opinnot lukion lähtökohtien, tavoitteiden ja sisältöjen perusteella. Säädökset edellyttävät opintojen tavoitteiden ja keskeisten sisältöjen vastaavan lukion opetussuunnitelman perusteiden vastaavia. Eri koulumuotoja ja tutkintoja ei pidä sekoittaa.

On vaikea nähdä miksi tulisi edetä laajoihin opintojen hyväksilukemiskeskuksiin. Lukiokoulutuksessa ylioppilastutkinto toimii valtakunnallisena osaamisen testinä, joten arvioinnin yhteismitallisuus eri lukioiden välillä ei tuota tällä hetkellä ongelmia.

Olisi vastakkainen edelisten teesien kanssa. Vahvojen logiikalla tehtyä

-

Sen sijaan että lukioita lakkautetaan ja yhdistetään, pitäisi näidenkin koulujen kohdalla miettiä, miten taataan turvallinen oppimisympäristö ja se, etteivät luokkakoot ole liian suuria, tai luokattomuus aja luokattomaan opettamisen laatuun. Kaikkea ei voi sysätä oppilaiden niskaan. Sen sijaan pitäisi vakavasti miettiä, jos paluu luokallisiin lukioihin olisi paikallaan.

ei-toivottava

+ -

Toivottavaa siinä mielessä, että isompia kokonaisuuksia synnyttämällä voidaan tarjota tasa-arvoiset koulutuspalvelut kaikkialla maassa. Tämä edellyttää huomattavaa panostamista opiskelijan ohjaukseen ja tukipalveluihin. Ei-toivottavaa siinä mielessä, että pienen (kunnan, kuntalaisen, opiskelijan) ääni ei välttämättä kuulu yhteistyöjärjestelyissä eli toimitaanko isojen toimijoiden ehdoilla?

toivottava

+

Valtakunnallisen etäopetusverkon luominen ja lukiodien verkostoituminen on suotavaa. Kuitenkin on tärkeää, että lukio-opetusta on saatavilla lähiopetuksena siten, ettei lukiolaisen tarvitse muuttaa pois kotoaan opetusta saadakseen.

Hyväksiluku kehittyä joka tapauksessa. Toisaalta nuoret tarvitsevat vahvoja yhteisöjä, jonka vuoksi "kirjeopistotyyppisiä" lukioita voi olla vain harvaan asutulla seudulla.

Kaikki riippuu siitä, mikä funktio lukiokoulutuksella on vuonna 2030. Suuret yksiköt mahdollistavat monipuolisen tarjonnan ja sisäisen erikoistumisen.

++

Kaiken kaikkiaan hyväksi lukemista on varaa ja järkevää laajentaa paljon nykyisestään. Tämä voi olla hyvä ratkaisu myös pitkien matkojen haasteisiin. Opintojen kansainvälinen hyväksymisieskus on varmasti olemassa 2030 ja sen kautta suomalainen järjestelmä on linkittynyt muuhun länsimaiseen vastaavan tason opetukseen nykyistä tiukemmin. Ratkaistavaksi jää missä lähiopetus tapahtuu, jotta lukio ei mene vain etäopiskeluksi. Lykeion edellyttää myös live-kontaktia.

Lisää varmasti tasa-arvoa ja valinnan mahdollisuuksia.

Yksittäisten opiskelijoiden näkökulmasta tällainen kehitys varmasti tekisi opintojen kokoamisesta joustavampaa ja antaisi enemmän mahdollisuuksia. Tosin arvelen, että tämä hyödyttäisi ennen kaikkea pientä joukkoa edistyneempiä opiskelijoita, eli ei koituisi kaikkien opiskelijoiden hyväksi.

+++

Täytyyhän opintojen olla jossain määrin yhteismitallisia ja vertailtavissa.

Eroaako tämä nykytilanteesta? Lukion opetussuunnitelma määrittää kurssit ja jos suoritat kurssin jossain lukiossa niin se on validi muissa?

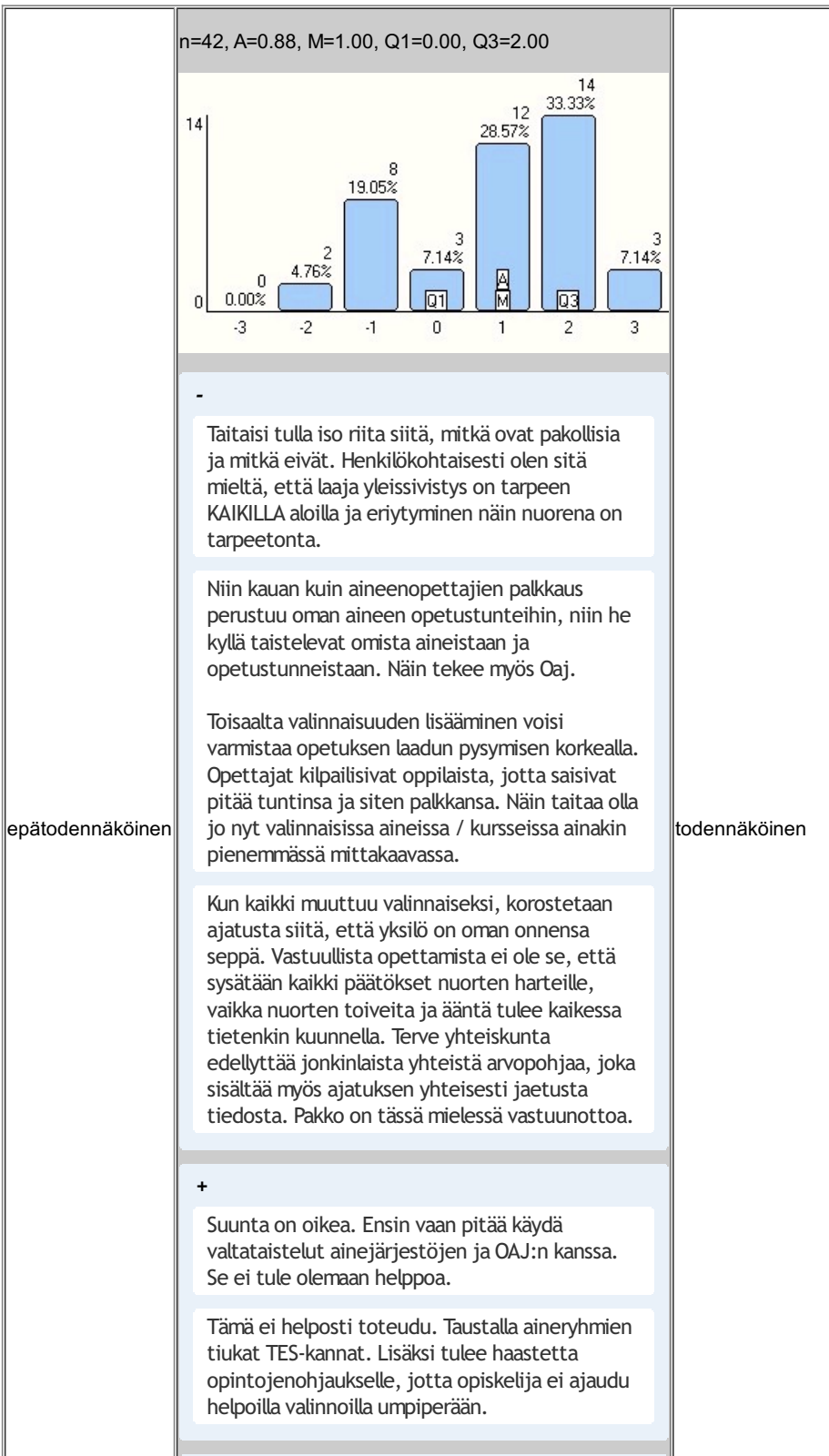
Lisäksi ulkomailla suoritettujen opinnon tunnustetaan Suomessa jotenkuten ja suomalainen ylioppilastutkinto ulkomailla täysin.

5. VALINNAISUUS

Lukion yhteisten opintojen määrä on puolet nykyisestä ja muu osa opinnoista on valinnaista.

Lukion nykyinen oppimäärä koostuu vähintään 75 yhden opintoviikon mittaisesta kurssista, joista 47 tai 51 on pakollisia. Pakollisten kurssien määrä riippuu opiskelijan valitsemasta matematiikan laajuudesta, joka voi olla joko lyhyt tai pitkä. Opiskelijalla on nykyistä olennaisesti laajempi vapaus valita oma oppimisen polkunsaa. Muutoksella tavoitellaan aiempaa syvempää motivaatiota ja jatko-opinto-orientaatiota. Uhkana on että osa lukiolaisista valitsee lyhytnäköisesti helppoja ja mukavia opintoja, jotka eivät luontevasti johda jatko-opintoihin.

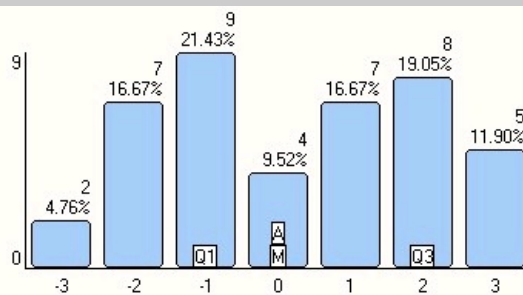
vuonna 2030

+++

Tuntijakoratkaisuussa täytyy varmistaa, että yleisivistyksen kannalta keikeiset elementit pysyvät mukana. Ei ole näyttöä opiskelijoiden halusta keskittyä nk helppeihin valintoihin.

n=42, A=0.21, M=0.00, Q1=-1.00, Q3=2.00

--

Pääsykokeet korvataan lukioiden sisäisellä erikoistumisella ja arvostelulla

-

Lukion yhteisten opintojen määrän karsiminen on oikea suunta. Opintojen määrä voisi olla jossain puolessa välissä väittämää ja nykyistä tilannetta. Tällä turvataan tietty yhteinen tietämyksen taso kaikille. Yhteisiin opintoihin pitäisi sisällyttää ajattelun ja ymmärtämisen opintoja.

Tällä on puolensa ja puolensa. Yhteisellä oppitaustalla on merkitystä kun kommunikoimme asioista yhteiskunnassa aikuisina.

Tämä "lyhynäköisyys" koskisi kaiketi tilastollisesti ennen kaikkea poikia, joiden kehitysvaihe on tytöistä jäljessä.

Laaja yleisivistys on tarpeen kaikilla aloilla eikä mistään opista ole haittaa. Eriytyminen liian nuorena on tarpeetonta. Teineillä on paineita muutenkin.

Laajassa valinnaisuudessa piilee myös monenlaisen erilaistumisen ja sosiaalisen jakautumisen siemen.

Valinnaisuus Ruotsissa on ainakin johtanut hyvin pintapolisiin valintoihin, joissa taktikoidaan hyvien todistusten saamiseksi. Opiskelijavalinnoissa pitää antaa pisteitä esim. pitkästä matematiikasta ja harvinaisista kielistä, jotta ihmiset motivoituisivat valitsemaan haastaviakin opintoja. Yleisivistys tulee turvata, mutta esim. kovin monta pakollista kurssia samasta aineesta ei tulisi olla. Sitten voi kiinnostuksen mukaan syventää. Ainerealia tulisi hyödyntää valinnoissa, tällaisenaan se on ihan turha uudistus, kun terveystiedosta ja fysiikasta on yhtä paljon hyötyä.

Laajassa valinnanvapaudessa on puolensa ja puolensa. Lukion tulee opettaa tietyt perusvalmiudet/-tiedot kaikille.

+

Lukio on vielä yleissivistävä koulu ja se vaatii yhtenäisyyttä joiltain osin. Yksittäisten kurssien valinnaisuuden tai pakollisuuden sijasta pitäisi keskittyä ryhmittelemään lukio oppiaineita isommiksi teemakokonaisuuksiksi. Jos kunkin oppiaineen sisäinen logiikka säätelee sekä oppisisältöjä että työmäärää (kuten nyt on), kokonaisuudesta tulee sirpaleinen, työtaakasta liiallinen ja laajempaa ymmärrystä maailmasta ja tiedon käytöstä ei pääse syntymään.

Olenaisempaa kuin valinnaisuus ja omat polut on ehdottomasti se että onko koko luokattomuudessa mitään mieltä! 16-vuotias pääosin haluaisi ryhmäytyä, oman ryhmän ja oman luokan. Hänellä olisi n. 3 vuotta aikaa tutustua näihin ihmisiin. Nykysysteemissä isoissa kaupunkien lukioissa nuori ei ehdi tutustua toisiin eikä koe olevansa osa ryhmää joka vaihtuu kurssista toiseen eikä oman ryhmän kanssa saa valittua samoja kursseja. Olenaista olisi että olisi sama ryhmä (luokka) joka pääosin kulkisi lukiopolun yhdessä, mutta heillä olisi omat valinnaisensa. Tuossa iässä suurella osalla opintojen tavoitteellisuus tai jatko-opinnot ei ole se elämän pääasia, vaan kuulua joukkoon! Lukiolainen voi rauhassa valita mukavia ja helppoja opintoja (onko sellaisia lukiossa?), jos kokee lukio-opiskelun mielekkäänä siten. Toivoisin ikä- ja kehitysvaiheen ymmärrystä!!

Valinnaisuus on toivottavaa, mutta perustuu optimismiin. Edellä jo viittasin siihen, että osalle nuorista ei itsensä sivistyksellinen kehittäminen näytä olevan tärkeää. Siksi on tärkeää varmistaa, että kaikkien pohjataso on riittävä yksilön ja yhteiskunnan tarpeisiin.

++

Motivaation tällä on suurta vaikutusta. Siitä, mistä tykkää, sen oppii nopeasti ja helposti. Itse olen vanhan lukion kasvatteja enkä ole lukenut lukiossa biologiaa, fysiikkaa ja kemiaa. Silti keikun täällä arvioimassa tulevaisuutta...Kaikkien ei tarvitse osata kaikkea, kunhan tietää, mistä saa apua ja mistä hakea tietoa.

Lukion tuntijaon uudistaminen on tarpeellista jo 2010-luvulla ja tuntijakoa pitäisi uudistaa rakenteeltaan sekä valinnaisuuden osalta. Jo nykyinen lukio tarjoaa paljon valinnaisuutta, mutta tärkeä kysymys, on kuinka paljon pakollisia oppiaineita ja niiden kursseja kuuluu tulevaisuuden yleissivistykseen, jossa pitäisi päästä kohti kompetenssien oppimista nykyistä pakollista oppiainemäärää pienemmällä oppiainemäärällä.

Laaja yleissivistys on tietysti tavoiteltava pohja myöhempiä opintoja ja elämää silmällä pitäen, mutta jo lukio-opintojen aikana olisi hyvä keskittyä vielä nykyistä syvemmin niihin aihepiireihin/ kysymyksiin, jotka erityisesti kiinnostavat. Jatko-opinnot tulisi samalla kytkeä lukio-opintoihin nykyistä tiiviimmin.

Valinnaisuuden lisääntyminen on positiivista, kun valinnaisaineet/kurssit on määritelty valtakunnallisesti.

ei-toivottava

toivottava

Pitäisin tätä melko toivottavana. Ensimmäisenä lukivuonna ns. peruskursseja mahd. monesta oppiaineesta ja sitten tehdään linjavalintoja, joilla voi syventää muutamia aineita.

Nykyisin liian paljon pakollisuutta. Ehkä n. 30 pakollista kurssia riittäisi.

+++

47-51 kurssista tällä hetkellä 18 on oppiaineen ensimmäisiä kurseja. Nykyisenkaltainen tiedon sirpaleisuus ei ole yleissivistävää. Lukiolaiselle on annettava mahdollisuus syventyä häntä kiinnostaviin opintoihin jo lukioaikana.

Mitä pahaa siinä on jos opiskelija valitsee mukavia opintoja? Ei kukaan syytä ihmistä joka tekee työtä, josta hän pitää. Uhka 1 kumottu.

Ei lukiossa mielestäni saa olla joitain opintoja, jotka ovat muihin nähden erityisen helppoja. Jos tällaisia opintoja on, niin ne pitäisi joko poistaa tai siirtää alemmille koulutusasteille. Uhka 2 kumottu. (Terveystiedon kohdalla tätä pitäisi ehkä harkita.)

Mikä voisi olla parempi tilanne kuin motivoitunut opiskelija, jolla on kuitenkin pohjalla yleissivistys ja lisäksi pidemmälle viedyt tiedot muutamista aihealueista?

Lukion ops on tällä hetkellä liian atomisoitunut ja kaipaa ainemäärän vähentämistä ja integroivaa otetta.

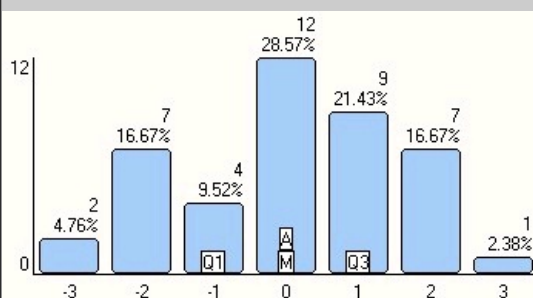
6. TIETO- JA VIESTINTÄTEKNIikka

Oppiminen tapahtuu älykkäiden agenttiohjelmien avulla yksilöllisen "lukujärjestyksen" mukaisesti.

"Opiskelijat käyttävät oppimiseen mobiililaitteessa toimivia älykkäitä agenttiohjelmiä. Agentti sopeuttaa automaattisesti antamaansa informaatiota kurssin laatijan antaman ohjeistuksen ja opiskelijan tason mukaan. Näin jokaiselle oppilaalle personoidaan "oppikirja" kurssille. Jos opiskelija jää jälkeen kurssille asetetusta vaatimustasosta, ohjataan hänet tukiopetukseen. Näin ollen agentti toimisi myös opiskelijan opinto-ohjaajana." (Tulevaisuudentutkimuksen Verkostoakatemia: Delfoi-prosessi 2/2011)

vuonna 2030

n=42, A=0.05, M=0.00, Q1=-1.00, Q3=1.00

--

Näistä koneopettajat on puhuttu jo 70-luvulla. Inhimillistä tukea ja ohjausta ei voi korvata (eikä kokonaan pidäkään) korvat koneilla. ne ovat sen sijaan loistavia apuvälineitä.

epatodennakoinen

En usko, että teknologian laaja ja yksilöllinen hyväksikäyttö opetuksessa etenee kovinkaan nopeasti.

Sama mielipide kuin edellä olevaan.

-

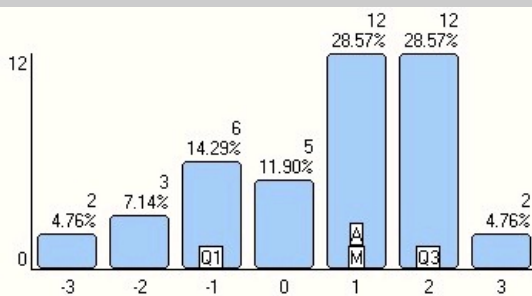
Tämä toimii ehkä matematiikassa, mutta kontaktiopetus on tarpeen myös siinä. Ehkä myös kielissä tämänmuotoinen opiskelu voisi hyödyttää. Miltei kaikissa muissa aineissa ohjelman hoitama opetus on vitsi ja dystopia.

+-

Vuosi 2030 on liian lähellä tähän, vaikka tämä onkin todennäköistä tulevaisuutta. Oppikirjan orjallisesta noudattamisesta pitää päästä eroon.

todennakoinen

n=42, A=0.57, M=1.00, Q1=-0.75, Q3=2.00

--

Tieto- ja viestintäteknologia tulee tarjoamaan koko ajan mahdollisuuden uudistaa oppimista ja opetusta sekä tukee opiskelijan oppimista. Koulun merkitystä sen rinnalla on syytä korostaa ja pohtia myös miten hoidetaan koulun sosiaalistamisen tehtävä. Paras yhdistelmä on aina ihminen ja teknologia, ei vain jompikumpi.

-

Tämä toimii ehkä matematiikassa, mutta kontaktiopetus on tarpeen myös siinä. Ehkä myös kielissä tämänmuotoinen opiskelu voisi hyödyttää. Miltei kaikissa muissa aineissa ohjelman hoitama opetus on vitsi ja dystopia.

Blended learning olisi ideaali, jossa olisi loogisia pedagogisia jatkumia ja riittävästi ohjaustukea.

Yksilöllistä opinto-ohjausta on syytä lisätä, mutta ensisijaisesti inhimillisenä vuorovaikutuksena.

+-

agentin lisäksi tarvitaan lihasta ja verestä koostuvaa opinto- ohjaajaa!

ihan ok

Uuden teknologian hyvät sovellukset yliarvidaan

+

ei-toivottava

toivottava

Voisi olla hyväkin. Kone ei korvaa sosiaalisia kontakteja, mutta voi olla avuksi. Pelkään kuitenkin, että etsitään säästöjä ja tarvittavia korjaustoimia ei saada aikaiseksi, jos ne edellyttävät panostusta yhteiskunnan toimesta.

++

Opiskelijan tason huomioiva opetus on toivottavaa ja sen järjestäminen edelläkuvutulla tavalla on viisaampi ratkaisu kuin eriyttäminen tasoryhmiin.

Toviottavaa on rakentaa opiskelijalle henkilökohtainen opiskelu ympäristö pilveen.

Olennaista on haastaa opiskelija opiskelemaan flow-tilassa, jossa tarjolla on sopivasti haastetta ja motivointia.

Kannatan ehdottomasti sähköisiä oppimisympäristöjä, jotka kulkevat mukana ja toimivat kaikkialla. Perustuivat ne sitten mobiiliteknologiaan tai eivät.

En välttämättä usko, että kuvatus prosessin voisi toteuttaa pelkästään softalla. Tässä kohtaa olisi paikka sille humaniselle kontaktille. Opiskelijan opiskellessa sähköisellä alustalla tehtäviä ja tasoa sovitetaan hänelle sopivaksi OPETTAJAN kanssa.

+++

Kuulostaa hyvältä. Ehkä 2030 on jo tietojärjestelmiä, jotka oikeasti toimivat:-)

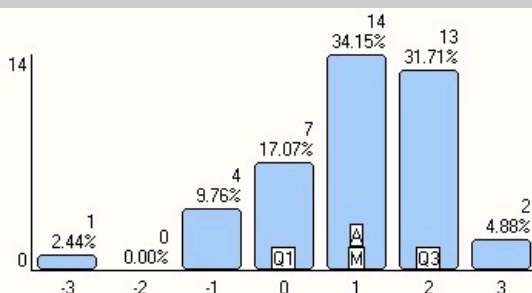
7. ARVIOINTI

Lukio-opinnoissa hankittua osaamista arvioidaan suurelta osin opinnäytetöiden kautta.

Erlaisia opinnäytetöitä ja yksilöllisten oppimispolkujen kautta hankittua osaamista voidaan lukea lukion oppimäärään. Opinnäytteillä on keskeinen rooli ja lukion suorittamistapa on muuttunut. (ks. [Suomen kuvalehti](#)) Ei ole vain mahdollista vaan suositeltavaa integroida opintosuunnitelmaan sellaisia autenttisia oppimistapahtumia kuin vapaaehtoinen työ kansalaisjärjestöissä ja suoritus urheilun tai taiteen alueilla (ks. [OPM: osaamisen tunnistaminen](#)). Suosiossa ovat etenkin simulaatiot ja pelit - kuten ns. [pervasiiviset](#) tai roolipelit - joita sekä ohjatusti että omaehtoisesti hyväksiluetaan osaksi opintoja.

vuonna 2030

n=41, A=0.95, M=1.00, Q1=0.00, Q3=2.00

+ -

Jos tähän mennään, pitää tehdä tasa-arvoisen

kohtelun nimissä tarkat pelisäännöt ja vastaavuusohjeistus.

Suunta on oikea, mutta selviää myöhemmin, miten pitkälle on järkevää ja mahdollista edetä.

Nykyinen opettajankoulutus ei anna tähän valmiuksia.

++

Lukio-opintoja vaivaa tällä hetkellä bulimia ilmiö. Kurssit pitää sisäistää nopeasti (ja pinnallisesti) ja sen jälkeen kokeessa "oksennetaan" kaikki (ulkoa)opittu paperille ja sitten voi unohtaa kaikki ja jatkaa samaa uudessa jaksossa.

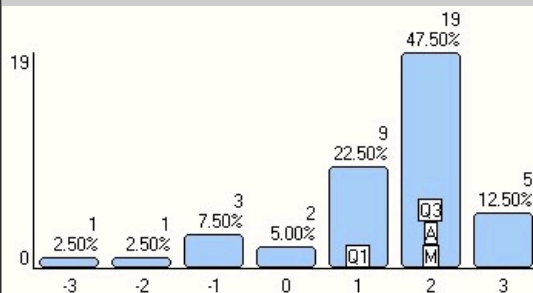
Vuonna 2030 lukioissa on päästy eroon nykymuotoisista kokeista ja oppikirjan päättämistä. Osaamista mitataan laajempien tehtävien avulla, osa näistä tehtävistä voi olla oppiainerajat ylittäviä. Arvioinnissa kiinnitetään huomiota asian ymmärtämiseen ja tiedon prosessointiin. Koeviikoista on luovuttu ja ne on korvattu esim. opinnäytetöillä. Muutosta vauhdittaa jos ylioppilastehtävät muuttuvat tähän suuntaan (esim. tietokoneen ja netin käyttö mahdollista).

OKM:n linkki ei toimi selittävässä tekstissä.

+++

Informaali oppiminen ja näytöt haastavat perinteisen formaalin opiskelun ja valvotusti tehdyt koesuoritukset. Tieto- ja viestintätekniikka tarjoaa monipuolisia työvälineitä osaamisen tunnistamiseen ja tunnustamiseen.

n=40, A=1.35, M=2.00, Q1=1.00, Q3=2.00

--

Koulu ei ole eikä sen tarvitse olla miniyliopisto. Tutkielmien tekeminen ei sovellu kaikille, vaan tarvitaan myös erityyppisiä kokeita.

-

yksilöllisyys puskee liikaa läpi, vaikka peleistäkin jotain oppia saa

+

Lukion arviointi kaipaa uudistamista ja jatko-opintoja varten olisi hyvä opetella tutkielmien tekemistä ja saada taitoja tulevia opinnäytetöitä varten. Tässä on tärkeää

epätodennäköinen

todennäköinen

huolehtia siitä, ettei lukion opiskeluy oie vain tätä, vaan tarvitaan monipuolisia näyttömahdollisuuksia osaamisesta. Osaamisen tunnistaminen ja tunnustaminen tulee korostumaan tulevaisuudessa.

Vaan kuka tuon kaiken tekee? Tähän ei näytetä oppilaitoksissa resursoitavan ja hyvä asia muuttuu huonosti hoidetuksi säästötoimeksi koulutuksen järjestäjän tavoitteistossa.

++

Oman osaamisen näyttö on toivottavaa. Oppimista tapahtuu paljon muuallakin kuin koulussa. Sitä vaan on kouluväen vaikea myöntää .

Osaamisen näyttämisen tapojen soisi lukiossa monipuolistuvan. Nykyinen lukio on surullinen. Miten saadaan opiskelijat innostumaan ja innovoimaan kun ei saada heitä edes ryhmytymään, kun ryhmiä ei ole (muuten kuin paperilla).

Olisi toivottavaa, että ylioppilastutkinto olisi myös integroitu osaksi tätä näyttöjärjestelmää.

Oleellista on se, että mitä on opittu, ei se missä on opittu.

Minusta lukio-opiskelua ja arviointia pitäisi kehittää tuohon suuntaan ja hyväksyä samalla, että lukio ei valikoi opiskeijoita jatko-opintoihin.

Tämäntyyppiset prosessit ovat työläitä niin opettajalle kuin opiskelijalle, mutta niistä myös oppii hyvin paljon, joten näen tämän toivottavana.

Lukion tulee vahvemmin hyödyntää opiskelijan kokonaisvaltaista oppimisprofiilia. Myös kansallisen päättötutkinnon tulee palvella joustavsti osaamisen tunnustamista.

+++

Oppimista tapahtuu muuallakin kuin fyysisesti koulussa oleskeltaessa. Koulun ulkopuolisen aktiivisuuden tunnistaminen on tärkeää ja lukiolaisia on kannustettava siihen.

Muut suoritukset ja muu elämä mukaan arviointiin; ehdottomasti hyvä linja. (Tällä hetkellä arvioinnin koulutuntikeskeisyys johtaa esim. siihen, että opettaja ei voi antaa oppilalle liikunnan numeroa, jos oppilas on liikuntatuntien aikana opiskelemassa omaa äidinkieltään, vaikka kyseessä on omassa ikäkausisarjassaan puoli ammattilaisurheilija...)

Erittäin suositeltava skenaario: opiskelijat oppivat muuallakin kuin koulussa. Samalla - ilman että sitä mainitaan - opitaan sosiaalista kanssakäymistä autenttisisessa ympäristössä. Pelien kautta motivaatio itse opiskeluun kasvaa ja päästään istuvasta oppimisesta kävelevään oppimiseen!

ei-toivottava

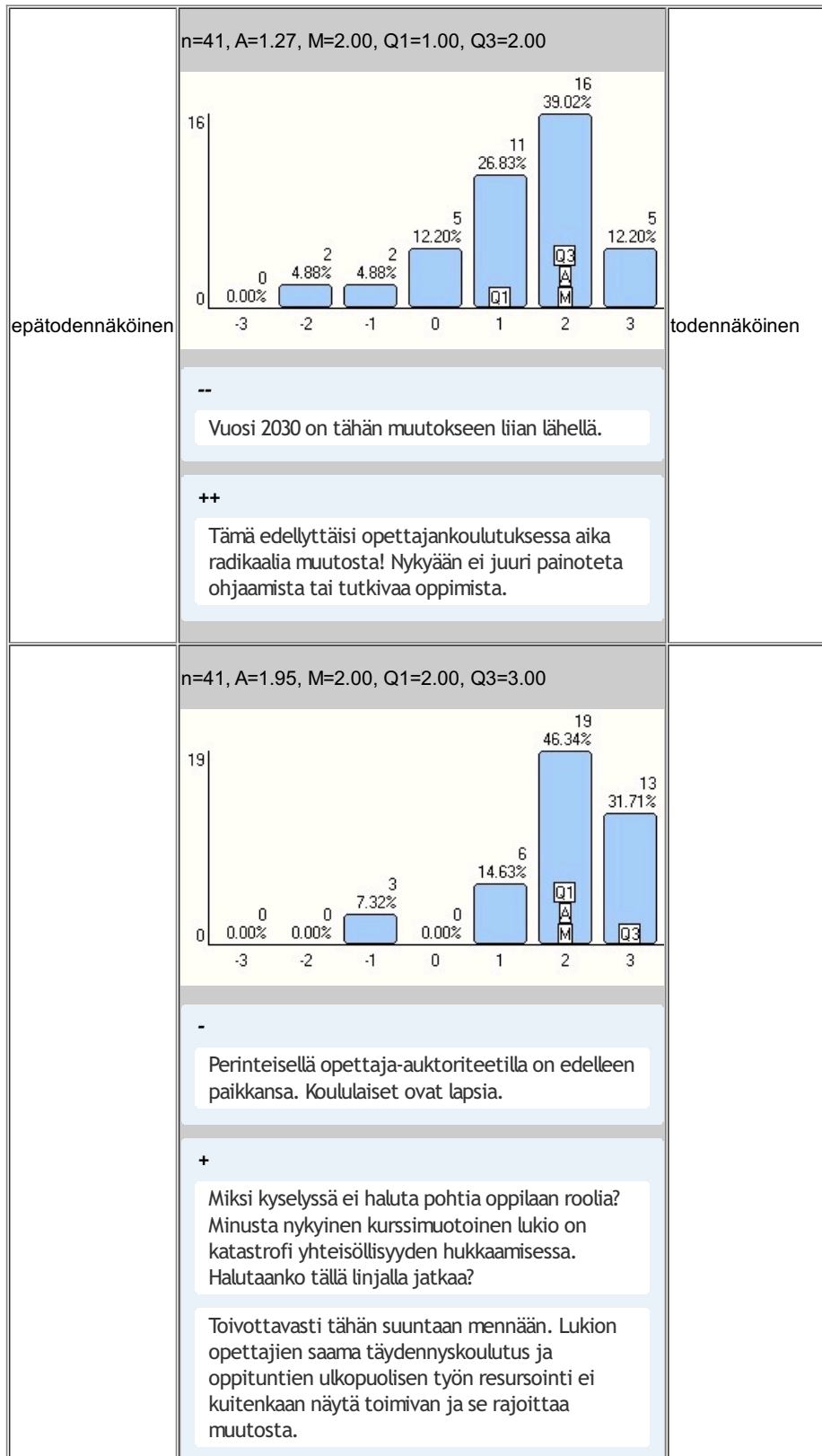
toivottava

8. OPETTAJUUS

Lukion opettajien ja opettajayhteisön avaintaitoja ovat opiskelijan ohjaus, tiimityö sekä pedagogisten oppimisyhteisöjen ja -ympäristöjen rakentaminen.

Lukio-opintojen suorittamisen muuttuessa muuttuvat myös lukion opettajien työnkuva ja osaamisvaatimukset. Lukion opettajan ja opettajayhteisön ydinosaamista on opiskelijoiden yksilöllisten opintopolkujen mahdollistaminen, ohjaaminen ja tukeminen nykymuotoisen opettamisen sijaan. (ks. [Tutkiva oppiminen](#)) Tärkeä profession ulottuvuus on erilaisten oppijayhteisöjen muodostaminen ja tukeminen. Sekä johtamisessa että opettajan arkityössä tiimiorganisaation edut realisoitetaan vuonna 2030 (ks. [Sivistys.net](#) ja [Herkules](#)).

vuonna 2030

ei-toivottava	<p>++</p> <p>Todella toivottavia avaintaitoja! Taitojen omaksumiseen tarvitaan omaehtoista kouluttautumista. Opettajainkoulutus laahaa perässä. Virassa olevat ovat liikaa mukaavuusalueella. Yksin perinteiseen tukeutuen -tyyli on helppoa eikä siinä tee virkavirheitä. Voit opettaa sitä mitä haluat ja sitä mitä osaat. Opetteleminen yhdessä muiden kanssa uusia taitoja on työlästä. Oma tietämättömyys ja osaamattomuus voi "paljastua", mikä "ei sovi" opettajalle.</p> <p>Toivottavaa mutta miten opettaja tiimiyyttää oppijayhteisöjä kun oppijat ovat niin kovin irrallisia, kurssista toiseen eri kokoonpanoissa vaeltavia irrallisia opiskelijajoukkoja (näin kaupunkien isoissa lukioissa).</p> <p>Opettajan rooli enemmän ohjaajaksi on ollut meneillään jo aika pitkään - sen pitäisi edetä nopeammin. Opettajuuden avaintaitoja tarvittaisiin enemmän sekä opettajien peruskoulutukseen että täydennyskoulutukseen.</p> <p>On kuitenkin vältettävä sellaista kehitystä kuin Ruotsissa, jossa (etenkin perus)koulun kyky opettaa oppilaille oppisisältöjä ja tietoja on rapistunut täysin.</p> <p>+++</p> <p>Opettajan profession muutos on avainasemassa rakennettaessa uutta lukiokoulutusta. Mikäli 2030 mennessä opettajuuteen halutaan muutosta, on opettajainkoulutuksessa aloitettava muutos pikimmiten. Myös opettajien työaikakysymys liittyy tähän. Opettajien työ täytyy nähdä kokonaisvaltaisena opiskelijoiden ohjaamisena tiedon lähteille, eikä oppituntien pitämisenä!</p>	toivottava
---------------	---	------------

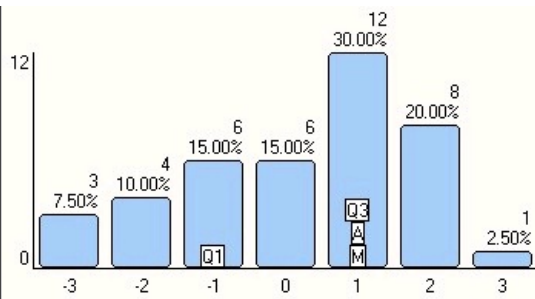
9. TEHOKKUUS

Tietomäärän kasvaessa ja lukion nopeaa läpäisyä korostettaessa lukio-opetuksessa tyydytään pinnalliseen ajatteluun.

Yhteiskunnallisessa globaalissa muutoksessa tehokkuuden vaatimus on tällä hetkellä noussut yhdeksi voimakkaimmista kehitystekijöistä (ks. [Pasi Sahlberg](#)). Toisaalta työelämän kilpailu ja toisaalta jatkuva ja kasvava kiireen tuntu lisäävät tarvetta suorittaa ja suoriutua yhä nopeammin niin opinnoista kuin arjen muistakin tehtävistä (ks. [Taloussanomien](#)). Opetuksen pureksimiseen, sulattamiseen ja syväpohdintaan ei ole enää aikaa, mutta tietoteknologia tulee tässä avuksi, vai tuleeko?

vuonna 2030

	<ul style="list-style-type: none"> n=40, A=0.20, M=1.00, Q1=-1.00, Q3=1.00 	
--	---	--

Miksi tässä kohtaan ei ole asteikkoa, jossa saisi kertoa väitteen toivottavuudesta? Mielestäni pinnallinen ajattelu lukioissa ei ole missään määrin toivottavaa.

Tehokkuus opiskelumaailmassa on sitä, että opiskelijat oppivat hyvin.

Tulevaisuus ei välttämättä ole väittämän kaltainen. Valintojen tekeminen ja niihin keskittyminen on oleellista. Mikä sitten on oikea valinta? Näyttäisi olevan niin, että oikeita valintoja on sekä diagoniset valinnat (pitkäkestoisempi ei häviävä työ yms.) että synkroniset valinnat (uudelleen koulutus tai jatkuva oppiminen). Tietoyhteiskunta luo tulevaisuushorisontteja, joissa on mahdollisuus erilaisiin merkitysvalintoihin niin työn kuin opintojen suhteen. Toinen asia sitten on se, miten tulevaisuuden ihminen hahmottaa tarpeensa ja myös se miten yhteiskunta hahmottaa yksilöiden koulutus- yms tarpeet.

Koulutus seuraa yhteiskunnan trendejä ja joutuu vastaamaan myös taloudellisiin vaateisiin. Toiminnallisen tehokkuuden ei pitäisi vaikuttaa liialti opetukseen ja oppimiseen. Muuttamalla yleissivistyskäsitettä enemmän tiedon oppimisesta kompetenssien oppimiseen voidaan raivata opetussuunnitelman perusteissa tilaa syvällisempään oppimiseen. Lukion tasolla opettajien rohkeutta käyttää pedagogista vapautta tulee korostaa - aikaa tarvitaan yhdessä tekemiseen ja asioiden pohtimiseen. Toisaalta -

maailma ei tule valmiiksi lukion aikana, jatko-opinnoillakin tulee olla oma tehtävä tukea pohdintaa...

Kukahan mahtaisi hyötyä tuollaisesta kehityksestä ?

Päinvastoin. Pitää pystyä hahmottamaan kokonaisuuksia, jotta tietää mitkä tiedot ovat relevantteja.

-

tähän päädytään, mikäli opetussuunnitelman perusteita ei muuteta siten, että päästään pois kurssien keräämisestä syvällisemmän ajattelun ja ymmärtämisen kehittämiseen.

epätodennäköinen

Tämä näkyy jo yliopistoissa!

Silti luulen että tähän ei haluta mennä. Ihmiset tajuavat itsesuojelun merkityksen. Slow life, leppoistaminen, tulee yhä merkittävämmäksi trendiksi.

Tietoteknologia on oikeasti ongelmallinen asia, koska tutkimusten mukaan pureksiminen, sulattaminen ja syväpohdinta tulee sitä hankalammaksi, mitä enemmän käyttää hyperaktiiviseksi tekeviä lyhyen jännitteen viestimiä, kuten hakukoneita ja sosiaalista mediaa. Tämän voi itse kukin todeta siitä, kuinka pitkää artikkelia jaksaa lukea (netistä tai YLIPÄÄTÄÄN!)

Teknologian takana on ihminen ja tavoite toteutuu vain, jos myös resurssit turvataan siihen, että pedagogisesti koulutetut ihmiset voivat ohjata oppimisprosesseja myös teknologiaa käytettäessä. Nythän ei näytä olevan niin.

Näin ei käy, jos nykyisenkaltainen sivistyslukio säilytetään. Toistaiseksi uskon siihen.

On erittäin ikävää, jos tulosvastuu, tehostaminen ja kilpailu näkyy myös koulutuksessa. Tämä kehitys on kuitenkin näkyvissä jo yliopistojen osalta, ja varmaankin pian jo peruskouluissa ja lukioissa.

+ -

Ilmiön olemassaolo on selvä, mutta tietotekniikan tulo tässä avuksi on rajallista. Virtuaalisesti voidaan hoitaa osa syväpohdinnan ohjeistuksesta ja terpeista, mutta yhteisöllistä live-oppimista tarvitaan juuri tiedon ja ajattelun syventämisessä erityisesti.

onko se koskaan ollut niin järin syvällistä. Mukana on liikaa detalleja, joita ei niin kamalasti kannata syväpurra

Kiire, tehokkuus, suorittaminen ja niiden kautta pinnallisuus ovat totta 2011. Vuoteen 2030 mennessä ollaan ehkä opittu, etteivät nuo ole ainoita menestymisen mittareita.

Vaikea sanoa. Luultavasti koulut ovat tässäkin asiassa hyvin eriarvoisessa asemassa keskenään. Ne oppilaitokset, joissa on hyvä työilmapiiri ja hyvä oppilas-opettaja -suhdeluku, pystyvät muita paremmin käyttämään voimavaroja syventämiseen niin itse opetuksessa kuin sen suunnittelussa.

+

Usein lukioväen tavoitteena on mahdollisimman monen ällän ylioppilaan ja lukion hyvän maineen saaminen. Tämä tapahtuu syvällisen oppimisen

todennäköinen

kustannuksella.

++

Mikäli taloudellisuusajttelu ja opetussuunnitelma ja tuntijako eivät kohtaa toisiaan, niin päädyimme tämänkaltaiseen tilanteeseen. On väistämättä tyydyttävä "vähempään", koska syvälliseen tekemiseen ei ole aikaresurssia eikä taloudellista panosta.

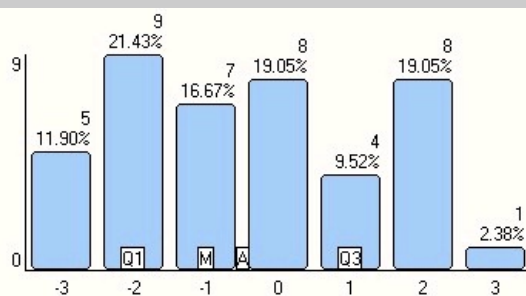
10. GLOBAALISUUS

Lukiossa on pakollinen ulkomaanvaihtojakso, joka on mahdollista suorittaa myös yhteiskuntapalveluna jossain kehitysmaakohteessa.

Globaalikansalaisuuteen kasvaminen on lukion tärkeistä tehtävistä sellainen, joka edellyttää vieraaseen kulttuuriin ja kestäväen kehityksen ohjelmiin perehtymistä. Opettajilta edellytetään taitoa opettaa englannin kielellä ja tukea opiskelijoita ulkomaanjakson toteuttamisessa. Suomessa on kehitetty yhteiskuntapalvelua sisältävä opintokokonaisuus osaksi lukio-opiskelua.

vuonna 2030

n=42, A=-0.40, M=-0.50, Q1=-2.00, Q3=1.00

--

Kaatu valitettavasti taloudellisiin syihin. Omassa maassakin on vierasta kulttuuria tälläkin hetkellä, mutta sitä ei juurikaan hyödynnetä. Sen käyttöön otto tulisi edullisemmaksi.

Kyse pääosin alaikäisistä nuorista. Pakollinen ulkomaanjakso ei varmasti kiinnosta kaikkia. Perheet ei päästäisi kaikkia nuoria yksin ulkomaanjaksoille. Mahdollisuutena kiva siihen halukkaille ja sopiville itsenäisille nuorille.

Vuonna 2030 monikulttuurisuus on saanut uusia toteuttamisen muotoja. Öljyvarantojen nopea väheneminen johtaa matkustuskustannusten nopeaan kasvuun, jolloin nykyisen kaltainen massaturismi ei ole enää mahdollista. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että nuorilla olisi nykyistä vähemmän monikulttuurisia kontakteja. Kontaktit vain siirtyvät virtuaalimaailmaan. Lisäksi ympäristöongelmat ovat aiheuttaneet laaja muuttoliikettä, jolloin periferisetkin alueet, kuten Suomi, ovat muuttuneet monikulttuurisemmiksi.

Jos lukioden jakautuminen kiihtyy, niin joissakin lukioissa tämä voi olla tulevaisuutta. Saattaisi olla toivottavaakin, mutten usko koulutuksen

epätodennäköinen

todennäköinen

järjestäjien tahtoon asiassa ja niinpä resursointi ei onnistu, vaikka valtakunnallinen ohjaus asiaa tavoittelisikin.

Suomalaista asenneilmastoa tarkasteltaessa, en pidä tätä todennäköisenä.

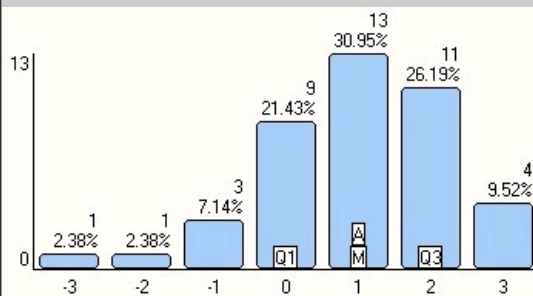
-

Asenteet eivät varmaan muutu riittävän nopeasti. Pakollisuus ei ole hyvä idea ylipäänsä tällaisissa asioissa.

+-

Uskon, että koti- tai ulkomainen yhteiskuntapalvelu tulee jossain muodossa opetussuunnitelmaan

n=42, A=0.93, M=1.00, Q1=0.00, Q3=2.00

Suomen kansantaloudella ei ole tähän varaa. Toisekseen miksei yhteiskuntapalvelua suoriteta Suomessa?

Tällä hetkellä suomalaiset miehet ovat nykyinsäädännön mukaan velvollisia yhteiskuntapalveluun armeijassa, joten tätä käytännössä on jo mutta vain kotimaassa.

-

Vaihto-ohjelmien tulee aina lähtökohtaisesti olla opiskelijoiden oman valinnan mahdollisuus. On suositeltavaa, että vieraisiin kulttuureihin tutustutaan lukiossa esimerkiksi kielen opiskelussa autenttisissa ympäristöissä.

Pakollisena olisi aika "extremea". Traumatisovaa monelle. Ulkomailla olo veisi helposti perusturvallisuuden monelta tuon ikäiseltä ja olisi painajaismainen siihen haluttomille. Vastuukysymykset? Rahakysymykset?

+

ehdottoman kannattavaa on lisätä lukiolaisten kontakteja ulkomaalaisten kanssa. Jokaisella lukiolaisella pitäisi olla jakso (joko omassa maassa tai ulkomailla) lukioaikana, jolloin hänellä on mahdollisuus tutustua vieraaseen kulttuuriin aitojen ulkomaisten kontaktien kautta.

Kaunis ajatus, kallis toteuttaa.

Pakkoa en kannata mutta vahvaa suositusta ja tukemista kyllä. Kaikissa perheissä

ei-toivottava

ulkomaanvaihtojakson toteuttaminen ei olisi taloudellisesti mahdollista. On myös terveydellisiä ja muita syitä, jotka asettaisivat opiskelijat tässä suhteessa epätasa-arvoiseen asiaan.

Verkossakin voi saada tuntumaa globaalikansalaisuuteen, vaikkei kokemus samanlainen olekaan kuin niillä, jotka vaihtavat fyysisesti maata.

Hyvä ajatus ja tällaisesta pitäisi palkita. Olisi hyvä harjoitella esim. Euroopassa eri kieliä.

Mutta vasta aivan viime vaiheessa. Tuo yhteiskuntapalvelun idea sisältää jälleen kerran kyseenalaista arveluun elementtiä ja "työttömät marjoja poiminaan" eli mietittävä huolella.

Uskon ulkomaavaihdosta olevan useimmille suurta hyötyä. Ihan kaikille opiskelijoille se ei kuitenkaan sosiaalisista syistä sovi, eikä heitä tule herkässä vaiheessa pakottaa siihen. Vapaaehtoisuus ja mahdollisuuksien lisääminen nykyisestä on parempi malli kuin pakollisuus.

++

Hyvä ajatus, mutta se voisi toteutua joko lukiossa tai myöhemmissä opinnoissa kunkin opiskelijan tilanteen mukaan. Erinomainen tapa lisätä syvätietoa eri kulttuureista.

kaikilla ei vielä vuonna 2030 ole mahdollisuutta kotoa saada kansainvälisyyskokemuksia, joten tällainen tukisi hienosti ja tasa-arvoisesti kaikkia

Tämä on hyvä ajatus, mutta välttämättä sen ei pitäisi olla pelkästään ulkomaanjakso, vaan se voisi sisältää mahdollisuuden tehdä jotain oman yhteisön ja/tai yhteiskunnan eteen myös kotimaassa. Kansainvälistä ulottuvuutta voidaan toteuttaa myös kotimaassa kun hyödynnetään ns. kotikansainvälistymistä.

Rankka vaatimus, mutta kuulostaa aika hyvältä ajatukselta muuten. Ehkä ei sentään pakollinen? Joissakin perheissä voi tuottaa isoja ongelmia (rahallisesti) ja osa nuorista ei ole ehkä valmis lähtemään kotipaikkakunnaltaan (perhetilanne, persoonallisuus arempi, poikaystävä, läheiset ystävät, vakava klassisen solistisen soittimen opiskelu lukion ohessa, tms.)

Nyt huomaankin että kysymyksessä ei ollut mainintaa ajanjakson pituudesta. Lyhempikin siis riittäisi: toimii!

Mahtava ja kannatettava idea. Monessa tapauksessa vasta toisen rooliin asettuminen avartaa ja auttaa sisäistämään tietoa ja muuttamaan asenteita.

+++

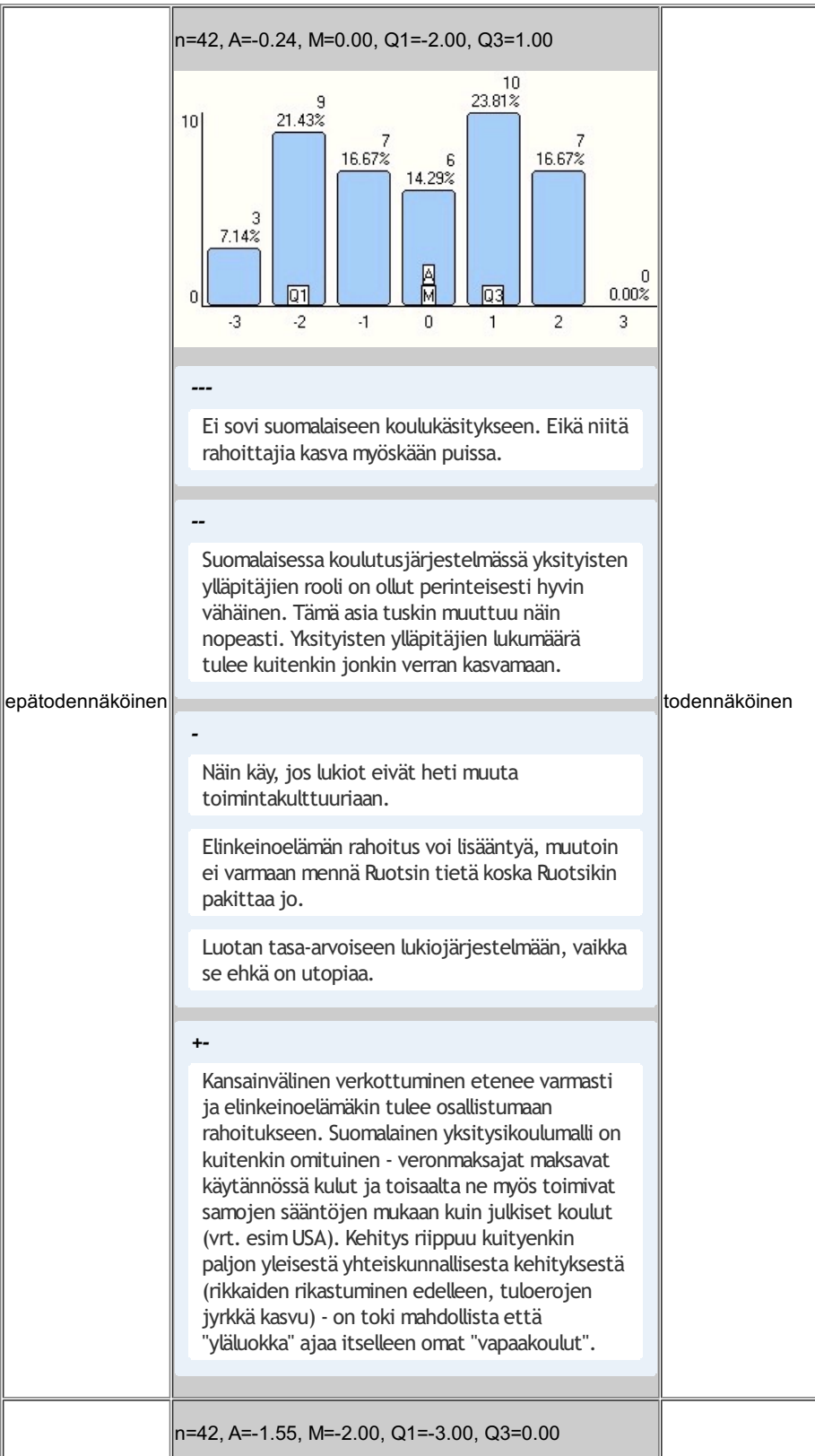
Tämä on yksi tulevaisuuden lukion keskeisin kehittämissuunta.

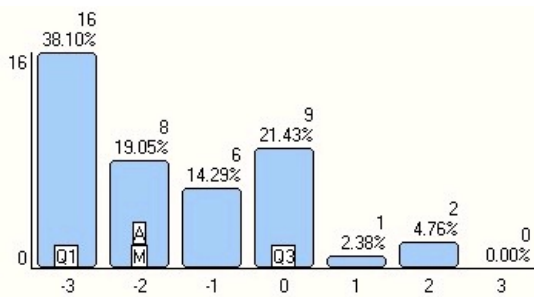
toivottava

Kolmasosa Suomen lukioista kuuluu johonkin kansainväliseen aatteelliseen tai liiketaloudelliseen lukiobrändiin ja puolet näistä lukioista on maksullisia.

Monet lukiot ovat Ruotsin mallin mukaan yritysten tai yhdistysten omistamia ja useat niistä ovat ketjuuntuneet myös kansainvälisesti. Elinkeinoelämä rahoittaa luonnontieteitä ja teknologiataitoja korostavia oppilaitoksia (ks. [Yle-uutiset](#))

vuonna 2030

Suomalainen maksuttomuuden ja yhdenvertaisuuden periaate koulutuksessa säilyy.

Suomalainen lukio perustuu suomalaisen yhteiskunnan traditioon ja tarpeisiin, mutta siinä olevaa kansainvälistä ulottuvuutta voidaan vahvistaa eri tavoin. Ei kuitenkaan ole suotavaa, että yritykset tai erilaiset aatetaustan omaavat toimijat pääsevät murentamaan yhteistä perustaa.

Ehdoton ei lukio-opintojen maksullisuudelle! Jokainen suomalainen tarvitsee 2.asteen tutkinnon, joko lukion oppimäärän ja yotutkinnon tai ammatillisen perustutkinnon.

Koulutus on pienen yhteiskunnan voimavara, eikä maksullisuus tue tavoitetta kaikkien koulutustasosta.

Minua epäilyttää ajatus siitä että lukiot ovat yritysten tai yhdistysten omistamia.

Tiedon tarkoituksenmukaisuus (lue: tutkimustuloksen tilaustyöluonteisuus) on jo nyt ongelma yliopistotasolla. Rahoitus ei saa vaikuttaa opiskelun painotuksiin. "Ei ole ilmaisia lounaita."

Lukio on yleissivistävä oppilaitos ja näinä yhtenäiskulttuurin ja yhteisöllisten kokemusten täydellisen katoamisen aikoina näen arvoa siinä, että oppisisällöt ovat edes kansallisesti jonkinlaisessa harmoniassa. Se helpottaa keskustelua eri alojen välillä. Eriytyminen liian aikaisin on oikeastaan vastakkainen ilmiö sille mitä itse toivoisin: alojen välisyyttä, oppiaineiden raja-aitojen ylitystä.

En pidä lukioiden maksullisuutta hyvänä asiana, koska se aiheuttaa mielestäni eriarvoistumista ja entisestään syventää oppineisuuden ja syrjäytymisen periytymistä. Mahdollisuuksien tasa-arvo on minulle tärkeä periaate.

Suomalaisen koulutuksen menestys perustuu mielestäni vahvaan maksuttomuuteen ja julkisuuteen.

Jos tämän asian kääntää toisinpäin: Suomen lukiot kuuluvat kansainvälisiin atteellisiin lukiobrändeihin, jotka ovat alkuperin lähteneet Suomesta. Eli Suomalainen lukiomalli on levinnyt kansainväliseksi niin siinä tapauksessa voisin ehkä jopa kannattaa väitettä

On hyvin mahdollista, että jossain vaiheessa EU-

ei-toivottava

toivottava

integraation seurauksena maiden koulutusmallit muistuttavat toisiaan.

Toivottavasti ei. Minulla on kokemusta yksityiskoulusta ulkomailla ja se oli loistava paikka. Valitettavasti sen kääntöpuolena on monien muiden koulujen kurjistuminen. Pidän koulujen laajamittaista yksityistämistä erittäin haitallisena kehityksenä.

En halua elää yhteiskunnassa, jota ohjaavat kapitalismin ja markkinatalouden lait. Sivistysvaltioon kuuluu riippumaton tiedon jakaminen.

--

Toivottavasti yhteiskunta pystyy ylläpitämään lukioverkostoa, jotta kaikilla on mahdollisuus saada hyvät ja tasapuoliset oppimisen mahdollisuudet.

Maksullinen lukiokoulutus rapauttaa koulutuksellista tasa-arvoa.

Elinkeinoelämää en missään tapauksessa toivo koulujen rahoittajiksi. Ylipäätään tämäntyyppinen yksityistymiskehitys vaarantaisi koko koulujärjestelmän perustana olevan ajatuksen yhdenvertaisuudesta, ja lisäisi koulujen ja siten opiskelijoiden välistä eriarvoisuutta sekä kilpailuhenkisyyttä entisestään.

+-

Kansainvälisen vertailukelpoisuuden lisääminen suomalaissa lukio-opetuksessa olisi tärkeää. Jos sitä ei tehdä, tämä trendi rupeaa kukoistamaan, mikä minusta on selvästi huonompi vaihtoehto. Lahjoitukset ja brändit voisi säästää korkeaa koulutusta tarjoaville oppilaitoksille.

Johtavat eri alojen yritykset voisivat toki pitää oman alansa kurssit lukioissa ilman yksityistämistäkin.

eikö me jo nyt olla microsoft brändättyjä yms. tulisi vaan läpinäkyvämmäksi oppikirjabusiness yms.

Nämä ovat todennäköisesti maksullisia. Huolena eriarvoisuuden kasvu ja polarisoituminen sekä maksukyvyyn että asuinpaikan mukaan.

Kenttää voi jonkin verran monipuolistaa. Vallalla oleva talusajattelu johtaa varmaan väestörikkailta seuduilla uudenlaisten yksityisten lukioiden syntyyn, jotka kilpailevat opetuksella, tiloilla ja kansainvälisillä mahdollisuuksilla. Mielenkiintoinen haaste tasa-arvoiselle koulusysteemille.

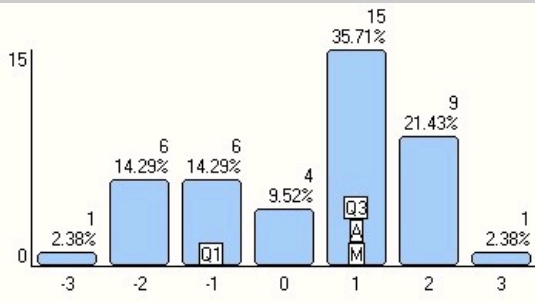
++

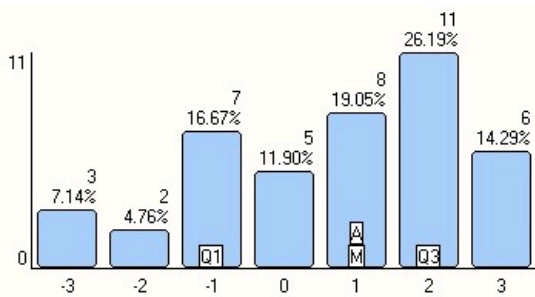
Tämä ei edistä tasa-arvoa eikä kaikille yhtäläisiä mahdollisuuksia.

Yhdeksän kymmenestä lukiolaisesta jatkaa opintojaan korkeakouluissa.

Lukion työskentelytavat tukevat akateemisten valmiuksien kehittymistä. Akateemista polkua vahvistaa myös mahdollisuus opiskella korkea-asteen kursseja rinnan lukiokurssien kanssa. Nykyisin lukioiden välillä on suuria eroja korkeakouluun siirtymisen suhteen. (ks. [Ylen juttu](#))

vuonna 2030

epätodennäköinen	<p>n=42, A=0.36, M=1.00, Q1=-1.00, Q3=1.00</p> <p>-</p> <p>Tämänhetkinen "meno" ei tue tätä, lukion jälkeiset vaihtoehdot ovat lisääntyneet, pirstaloituneet ja sirpaleinen elämänmeno saattaa tukea lyhyitä koulutuksia yhdistettynä. Jonkin verran on myös ilmassa korkeakoulutuksen arvostuksen laskua, enää nuoret eivät jaa näitä koulutuksen arvoja, halutaan "hyvä elämä" omin ehdoin. Akateemisuus ei ole niin kunniaa kuin ennen.</p> <p>+</p> <p>Lukion vetovoima vähenee. Lukioon tulevat vain ne, jotka oikeasti haluavat jatkaa korkeakouluissa. Siksi suhde 9/10 on aika todennäköinen.</p> <p>Lukioiden väliset erot johtuvat oppilaiden taustoista ja paikallisista elinkeinoista, eivät lukioista sinänsä - ainakaan vielä. Plussa tulee siitä, että akateemisia valmiuksia tarvitaan ja koulutustasoa ei tule laskea.</p> <p>++</p> <p>Julkisen talouden rahoitusongelmat ovat vaatineet koulutusjärjestelmältä tehokkuutta. Yksi keino on ollut karsia ns. kahden samantasoisien tutkinnon suorittajia. Tämä on johtanut siihen, että lukioista ei enää hakeuduta ammatilliseen koulutukseen, vaan lähes 100 % lukiolaisista jatkaa korkeakouluissa.</p> <p>Akateemisia valmiuksia tarvitaan myös työelämässä ja ammatillisessa koulutuksessa ja siihen perustuvissa asiantuntijatehtävissä. Tottakai lukioista, joiden opiskelijat tulevat sisään korkeilla keskiarvoilla ja akateemisista kodeista, pyritään ja päästään yliopistoihin. Toistaiseksi kuitenkin mistä tahansa Suomen lukioista voi kohota alansa huipulle (ihminen ei ole prosentti)</p>	todennäköinen
	<p>n=42, A=0.67, M=1.00, Q1=-1.00, Q3=2.00</p>	

Miksi ihmeessä, älytön ajatus. Ihmiset ovat erilaisia, eikä akateemisuus ole itseisarvo. Ei kaikkien tarvitse eikä ole syytä jatkaa akateemiselle polulle. Se olisi myös ajatusmaailmojen diversteetin supistamista.

-

Ei kannata ylikouluttaa ihmisiä. Tulevaisuudessa toivottavasti ammatillisten opintojen osaaminen saa entistä enemmän arvostusta. Kaikissa kouluissa pitäisi olla sulautuvia ratkaisuja, jotka mahdollistavat eriyttämisen ja korkea-asteen verkkokurssien suorittamisen

työn ja koulutuksen käsitteen muutos on niin vahva, ettei teoreettisilla korkeakouluopinnoilla ole 2030 vastaavaa statusta kuin tällä hetkellä. Myös käsitys työstä ja sen laadusta on vahvassa muutoksessa.

+ -

Lukioiden keskinäistä eriarvoisuutta on tasattava ja pohdittava vaikka erityistoimin miten huono-osaisia ja akateemisista opinnoista kiinnostuneita oppilaita saadaan ohjattua yliopistoihin. Yliopisto-opinnot eivät saa olla vain eliittilukioiden yksinoikeus.

+

Akateemisia valmiuksia tuleekin kehittää. Lukioiden välisten erojen ei tule kasvaa.

++

Lukio on yleissivistävyytensä lisäksi jatko-opintoihin valmistava koulutusmuoto. On toivottavaa, että jatkossa yhä useampi lukiolainen pääsee heti halutessaan jatkamaan opintojaan korkea-asteella. Mahdollisuus myös muunlaisiin opintoihin on kuitenkin taattava.

Hyvä tavoite. Tällöin toteutuisi lukion tehtävä jatko-opintoihin valmistavana oppilaitoksena. Edellyttää selvää remonttia lukion ja jatko-opintojen nivelvaiheeseen (jotta korkeakouluhin pääsy olisi mahdollista ilman pitkiä odotteluvuosia) sekä koko ikäluokan kattavaa ohjausta yläkoulun lopussa, jotta kaikille löytyisi oma jatkopaikka lukio/amatilliset opinnot/työnohessa tapahtuva oppiminen.

Lukioiden seuloutuminen ammattikorkeakouluhin ja yliopistoihin valmentaviksi on erittäin valitettava trendi nykyisellään. Nykyistä yleisempi mahdollisuus

ei-toivottava

toivottava

opiskella korkea-asteen kursseja jo lukioaikana voisi olla hyvä lääke tähän.

itse pitäisin paljon toivottavampana kaikille yhteistä 18 vuoden oopivelvollisuuskäytäntöä ja valintoja vasta sitten. Yhtäläillä yliopisto voi tarjota koekursseja ja maistiaisena ennen akateemisia tutkintoja ja lakkauttaisimme koko lukion turhana.

Lukion ja korkea-asteen yhteistyötä on kehitettävä vahvasti, se on sekä opiskelijoiden, lukiolaitoksen että korkeakoulujen etu. Akateemisten valmiuksien käsitettä on pidettävä vahvasti esillä, sillä se on se lukion perustehtävään kuuluva osaaminen, josta kuitenkin pääosaltaan kasvaa suomalainen akateeminen asiantuntijuus, jota yhteiskunta ja elinkeinoelämä tarvitsee ammatillisen asiantuntijuuden rinnalla.

+++

Lukion perustehtävää, tuottaa laadukkaasti ajattelevia ja toimivia akateemikkoja, pitää vahvistaa. Lukion täytyy olla ensisijainen väylä korkea-asteen opintoihin ja siksi mm. korkea-asteen opintojen suorittaminen jo lukioaikana tukee tätä päämäärää ja sen tulee olla osa lukio-opintoja.

Raportti ajettu 1.11.11 klo 19:30